

Nicolas Hulot (Lille, França, 1955) és ecologista i escriptor. Les seves intervencions a la televisió francesa l'han fet molt popular. Ha estat l'assessor de Jacques Chirac en matèria de medi ambient, cosa que ha permès al president sortint fer grans discursos sobre aquest tema. Hulot tenia intenció de presentar-se a les eleccions, tot i que al final, d'acord amb els altres candidats, ha desistit.

OCTAVI MARTÍ

“El tema del canvi climàtic té un gran poder mobilitzador”

Nicolas Hulot és l'home més popular de França. El programa *Ushuaia Nature* l'ha fet cèlebre i li ha donat una gran credibilitat com a ecologista. Durant anys ha estat el conseller del president Jacques Chirac en matèria de medi ambient. Que els fets no hagin acompanyat els grans discursos de Chirac és

una qüestió que no se li pot imputar a ell. Fa uns mesos Hulot va anunciar la intenció de presentar-se a les properes eleccions presidencials i les enquestes, fins i tot, van arribar a donar-li entre el 10% i el 15% de les intencions de vot. Al final va proposar de signar un “pacte ecològic”. Si la majoria de candidats l'acceptaven, ell desistiria

de presentar-se. Tots, amb major o menor grau d'implicació, van córrer a signar. Tots menys Le Pen, és clar. Però un cop signat el pacte pocs són els candidats que continuen parlant d'ecologia. Hulot acaba de descobrir de nou aquella llei política que diu que les promeses només comprometen qui se les creu.

—Per què va renunciar a presentar-se tan aviat?

—Per una raó molt senzilla: vaig arribar a un acord implícit amb els candidats. Els vaig dir que si no volien que jo em fiqués en el seu terreny, que si volien que jo em quedés en el meu paper d'intermediari entre la societat civil i la societat política, calia que acceptessin els reptes ecològics que planteja el canvi climàtic. Jo els dono una base de treball, l'anomenat "pacte ecològic". La majoria dels candidats l'ha llegit i l'han treballat seriosament. En aquest cas jo només podia respectar la meua paraula i retirar-me.

—En què consisteix exactament aquest pacte ecològic?

—El candidats accepten la totalitat o alguns dels deu objectius que jo fixo i n'assumeixen cinc proposicions. Les proposicions irrenunciabls són: primer: nomenar un viceprimer ministre responsable del desenvolupament sostenible que sigui el número dos del Govern i que se sotmetin tots els projectes de llei a un estudi que tingui en compte la sostenibilitat. En segon lloc, instaurar una taxa sobre les emissions de gas carbònic amb l'objectiu de reduir-les en un 50% d'aquí al 2050, és a dir, dividir per quatre el consum de petroli i gas natural a França. Tercer: reorientar les ajudes agrícoles vers una agricultura de qualitat. En quart lloc sistematitzar el recurs a la democràcia participativa i, finalment, cinquena proposició, posar en marxa una política d'educació i sensibilització dels problemes ecològics.

—És evident que l'única proposta realment incòmoda i difícil d'acceptar, perquè és immediata, és la d'un viceprimer ministre amb capacitat de bloquejar projectes que no tinguin en compte la sostenibilitat. Tots els candidats van acceptar crear el càrrec?

—Nicolas Sarkozy no s'hi va voler comprometre. Va dir que de ministre responsable del medi ambient faria un ministre d'estat. Caldrà veure amb quines atribucions. El diable, sovint, s'amaga en els detalls.

—I els objectius, quins són?

—Els objectius són de diferent naturalesa. Econòmica —imposar la lògica de la sostenibilitat—; energètica —organitzar la reducció del consum d'energia—; agrícola —aprendre a produir d'una manera diferent—; territorial —contenir l'expansió periurbana i relocalitzar les activitats humanes—; de transports —renunciar al predomini absolut de la carretera—; fiscal —establir el preu veritable dels serveis que ens ofereix la naturalesa—; de biodiversitat —que la naturalesa sigui un factor a l'hora de plantejar-se l'ordenació del territori—; de sanitat —prevenir abans que curar—; investigació —el medi ambient ha de ser motor d'innovació tecnològica—; de política internacional —prendre la iniciativa en lloc d'esperar a la unanimitat.

—Però vostè, un cop ha renunciat a presentar-se, ha perdut la princi-

pal arma que tenia per forçar els candidats a parlar d'ecologia.

—És cert, però no es pot oblidar que certes qüestions, com la del canvi climàtic, tenen un gran potencial mobilitzador i jo no m'estaré de denunciar els polítics que no facin res per a lluitar en contra de l'avanç d'aquest problema.

—El seu discurs va contra la tendència general d'una economia oberta que busca per a cada producte el lloc de producció on li posen menys traves reguladores.

—Aquest és un debat obsolet. De la mateixa manera que el col·lectivisme comunista va fer fallida, l'ultraliberalisme que encara defensen alguns ja ha demostrat que és insostenible en un món que té límits. Es vulgui o no caldrà inventar un sistema d'economia mixta en què els estats hauran d'intervenir imposant regles de joc si no volem anar cap a un món de privacions que les nostres democràcies no resistirien. La pobresa, combinada amb l'escassetat d'alguns recursos, com l'energia fòssil o l'aigua, és un còctel explosiu. A tot això cal afegir-hi l'acceleració dels fluxos migratoris propiciats pels canvis climàtics. En lloc de la mundialització necessitem un mundialisme de la mateixa manera que en lloc de lliurecanvisme ens cal un just intercanvi.

—La crisi de la regió sudanesa del Darfur, a l'Àfrica, fa evident la importància del canvi climàtic.

—Efectivament! Un sol grau d'augment provoca una sequera. I la sequera fa que els nòmades que crien camells es desplacin buscant aigua i creïn un conflicte amb els agricultors sedentaritzats que també necessiten l'aigua d'un llac que s'asseca. I d'aquest enfrontament passem a un altre, on juguen els interessos xinesos, russos, nord-americans o francesos, lligats al petroli. D'un augment de temperatura a milers de morts! Els homes som molt bons i eficients en determinades matèries, fem grans descobertes científiques, però hi ha grans equilibris que no són de l'ordre dels humans sinó de l'ordre diví. Els homes hem de deixar de creure'ns déus.

*Octavi Martí
París*